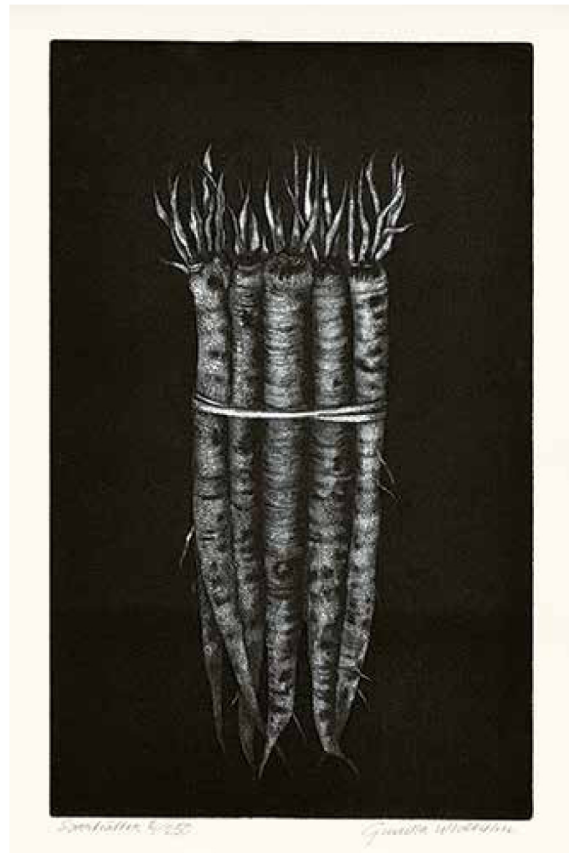

Gunilla Widholm

Svartrötter
Akvatintetsning
383 × 242 mm

Gunilla Widholm är född 1938 i Norrköping. Bor och arbetar i Maglehem. Studier vid Forums målarskola, Malmö 1969–70, Grafikskolan Forum, Malmö 1975–80, Atelier 17, Paris 1984.

Separatutställningar i bl.a. Galleri Estetica, Malmö 1992, 1994, och 1998, Galleri Bergman, Göteborg 1993, Västerås konstnärsförening 1994, Konstfrämjandet, Örebro 1996 och 2003, Galleri Skånes Konst, Malmö 1997, Galleri Sigma, Växjö 1997, 2001, 2007 och 2013, Galleri Flamingo, Falkenberg 1999, Limhamns konstförening, Malmö 2000, Gula Rummet, Huddinge 2000 och 2005, Grafiska Sällskapet, Stockholm 2001 och 2012, Galleri Octava, Kristianstad 2002, Galleri Kronan, Norrköping 2003, Galleri Persson, Malmö 2004 och 2011, Museo Nacional del Grabado, Buenos Aires, Argentina 2006, Teatergalleriet, Kalmar 2006.

Samlingsutställningar i bl.a. Östergötlands länsmuseum, Linköping 1982, Charlottenborgs vårsalong 1983, Skånes konstförenings höstsalong 1983, 1989, 1990 och 1993, Krapperups höstsalong 1986 och 1987, Liljevalchs vårsalong 1990, *Nutida svensk grafik*, Eksjö museum 1996, Tällbergs konstförening 2000, Staffanstorps konsthall 2004, Tomelilla konsthall 2006, Tidaholms konsthall 2007, Limhamns konstförening 2008, Vänermuseet, Lidköping 2009, Edsviks konsthall 2010, Grafikstafetten, Grafiska Sällskapet 2010, Konstakademien/Grafiska Sällskapet 2010, Moderna museet, Moskva 2011, Darwinmuseet, Moskva 2011, Grafikfestival Tsaritsyna, Moskva 2012, Galleri Strömbom, Uppsala 2013, Skogen, Grafiska Sällskapet 2013, International Print Centre, New York 2013, Sjöbo konsthall 2013, Kungsbacka konsthall 2014.

Representerad i bl.a. Nationalmuseum, Stockholm, Moderna museet, Stockholm,

The British Museum, London, H. M. Konungens grafiksamling i Stockholms slott, Darwinmuseet, Moskva, Museo del Grabado, Buenos Aires, Eksjö museum, Östergötlands länsmuseum, Linköping, Falkenbergs museum, Statens konstråd, Göteborgs kulturnämnd, flera kommuner och landsting.

Medlem i Grafiska Sällskapet, Grafikens Hus, Östra Skånes Konstnärsgille, BUS Bild och upphovsrätt Sverige.

Stipendier: Aase och Richard Björklunds stipendium 2004.

I 2014 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår *Svartrötter*, akvatintetsning 383 × 242 mm. Tryckt av Johan Brauner, Stockholm, på Hahnemühle 300 gr. Upplaga 250 ex.

Svärtan är grafikens själ. Det är genom svärtan som bladet lever. Svart betraktas ju inte som en färg, tvärtom – svart definieras som frånvaro av färg. Men hur fel är det inte. Försök att retuschera en skada i ett svart fält! Det är det svåraste som finns att hitta rätt svart nyans. Just det, svart nyans!

Gunilla Widholms *Svartrötter* är en styv uppvisning av svärtans möjligheter.

Gunilla Widholm började på Forums målarskola i Malmö 1969, och fortsatte 1975 på Grafikskolan Forum i Malmö. Hon har även studerat vid Atelier 17 i Paris 1984, och där träffat dess legendariske ledare, Stanley Hayter.

I Widholms grafiska bildvärld härskar växter, växande, blommande men också vissnade och torra. Här finns även småkryp och grodor. Växterna kan vara körvelkvistar, en björnbärskvist med taggar eller tallkvistar, olika ormbunskväxter, tulpaner eller fingerborgsblommor. En torr och vissen solros har döpts till *Ikaros*. Ett kvadratisk blad med stensöta, almfrukter, näsor från lönn, torra löv och en torr blomma kallas *Alfabet*.

Föremålen är ornamentalt ordnade, gärna med betonade vertikaler. Det vertikala blir nästan övertydligt i *Digitalis*, två 70 cm höga fingerborgsblommor. I *Tall*, en hängande tallkvist, betonas barrens ornamentala effekter. Gunilla Widholm har arbetat mycket med akvatintetsning. Somliga blad är tryckta i dova färger, grönt eller brunt. Men numertiden arbetar hon mest med svartvita bilder. Det har bara blivit så, säger hon.

I *Svartrötter* har Widholm gått längre än i något annat blad med den mättade svärtan. Det är ett stort blad. Bildytan är 383 × 242 mm och mycket svart. Bilden är utförd i akvatintetsning, som är ett sätt att arbeta med valörer i plåten. Metoden kom i bruk under 1700-talets andra hälft. Men det var Goya som visade dess potential. Haytereleven Jürgen von Konow beskriver den i sin bok *Om grafik* som en tongravymetod där uttrycksmedlet inte är linjen, utan ytan: ”Denna åstadkommes genom ett oändligt antal

mycket små hål och gångar, färgbehållare, som etsas ner i plåten. Ju djupare dessa hål är, desto mer färg samlar de under infärgningen vid tryckningen.//...//Som grund använder man ett fint pulver av antingen vaxasfalt eller harts som får falla över plåten, varefter kornen bränns fast vid denna. Det är i mellanrummen mellan dessa fastbrända korn som syran skall bita, och i de gångar som syran biter fastnar sedan tryckfärgen när plåten infärgas för tryckning.” I gravyren motsvaras detta av mezzotintgravyren, där plåtens yta ruggas upp med ett taggigt verktyg, en rocker. Genom att trycka ner kopparluddet med ett järn blir fördjupningarna där färgen fastnar mindre. På samma sätt har Gunilla Widholm arbetat med plåten till *Svartrötter*. Arbetssättet går från svart till ljust. I bilden är vertikaler betonade, men horisonten markeras genom bandet omkring svartrotsknippan. Bakgrunden är delad i två fält, ett övre litet ljusare och ett nedre, mindre bearbetat med en djup, mättad svärta. Fälten skiljs åt genom en mycket diskret horisontal.

Recept:

Skala svartrötterna med potatisskalare. De är litet klibbiga som råa, men det försvinner när de kokas. Skär genast den skalade svartroten i lagom långa bitar, och lägg dem i kallt vatten med litet salt i. De missfärgas annars lätt. Koka sedan upp, och låt koka i så där tio minuter. Och gör sedan som Johan Brauner, servera med hollandaisesås.

Jan af Burén

Fil.dr, f.d. intendent vid Nationalmuseum